

Het nazireeërschap

Numeri 6:1-21

De wet op het nazireeërschap

Numeri 6 spreekt over de wet op het nazireeërschap¹. Het gaat in dit hoofdstuk om toewijding aan God en om een vrijwillige persoonlijke gelofte voor een bepaalde tijd. De ‘gewijde’ moest daartoe zelf de eerste stap doen. Hij legde de nazireeërgelofte af; en “*overeenkomstig zijn gelofte die hij belooft, aldus zal hij doen*” (Num. 6:2, 21). Hij liet zijn toewijding blijken door het naleven van drie voorschriften:

1. onthouding van wijn en sterke drank;
2. het hoofdhaar laten groeien;
3. geen dode aanraken.

Staan er in de Bijbel eigenlijk wel voorbeelden van nazireeërs, die vrijwillig zo afgezonderd leefden voor een tijd? Ik denk het niet. Simson, Samuël en Johannes de Doper lijken de enigen die in *bepaalde* opzichten eraan beantwoorden, hoewel wij bij hen ook de *onvolledigheid* ervan kunnen opmerken. Deze drie personen waren door de ouders aan God gewijd, zelfs nog vóór de geboorte en voor hun héle leven. Simson en Johannes waren het op grond van een uitdrukkelijke, goddelijke aanwijzing, die tevoren aan de ouders werd gegeven (Richt. 13:14; Luc. 1:15).

Er is ook sprake van een zekere Amasja, de zoon van Zikri, die zich vrijwillig aan de HERE gegeven had (2 Kron. 17:16). Maar het is niet zeker of deze gelofte die van het nazireeërschap was. Geen dode te mogen aanraken, lijkt moeilijk verenigbaar met de rang van

een militair overste (dat gold overigens ook voor Simson). Wat de Rekabieten betreft uit Jeremia 35, zij gehoorzaamden het bevel dat Jonadab, de zoon van Rekab, gegeven had en dronken daarom geen wijn. Maar men moet hieruit niet direct concluderen dat dit een familie van nazireeërs was.

In Amos 2:11-12 is sprake van nazireeërs die door God waren geroepen, maar door de leiders van het volk ertoe werden gebracht zich te compromitteren. Jeremia herinnert in Klaagliederen 4:7-8 eraan hoe rein deze vorsten van Sion waren, en hij klaagt over hun diepe val. Beide plaatsen geven geen blijk van persoonlijke keuzes. Wij gaan ook niet in op het voorbeeld van Paulus in Handelingen 18:18 en dat van de Joden uit Jeruzalem, met wie hij zich verbond in Handelingen 21:23-26. De relatie van deze geloften tot het nazireeërschap is niet helemaal duidelijk, en bovendien was de joodse eredienst de verdwijning nabij.

We kunnen dus stellen dat het nazireeërschap in Israël niet verwerkelijkt is overeenkomstig Gods gedachten. De reden ervan is duidelijk: het was voor de mens in het vlees *onmogelijk* om ook maar enig deel van de wet van Sinai te houden. De typologische betekenis van Numeri 6 blijft echter belangrijk en dit gedeelte bevat kostbare lessen voor ons. Wij zullen dat hier niet verder uitwerken; anderen hebben dat reeds gedaan. Wij wijzen alleen erop dat het Oude Testament, nog vóórdat de wet werd gegeven, een bijzonder voorbeeld toont van de toewijding van de nazireeër in de persoon van *Jozef*, “de uitverkorene (of: afgezonderde) onder zijn broeders” (Gen 49:26). Hij is een mooi type van Christus, de ware Nazireeër.

De ware Nazireeër

De Heer Jezus is de *ware* Nazireeër, die helemaal aan God was toegewijd. Deze toewijding had geen uiterlijke, door de wet vereiste kenmerken nodig. “De Zoon des mensen is gekomen en heeft gegeten en gedronken” (Matt. 11:18). Maar deze Vriend van tollenaars en zondaars vertoonde overal de heiligheid van Zijn volmaakte mensheid. Hij had lust om de wil van God te doen, Gods wet was in Zijn binnenste (Ps. 40:8). Hij was geboren uit een vrouw, geboren onder

¹ *Nazireeër* (nazir 05139) = toegewijde of ongesnoeide (wijngaard, wijnstok). *Nazireeërschap* (nezer 05145) = toewijding; kroon (als teken van toewijding; het hoofdhaar), of afzondering. De *diadeem* op de tulband van de hogepriester is ook het Hebr. ‘nezer’. De koningen van Israël droegen eveneens een *diadeem* (nezer) op het hoofd (2 Sam. 1:10; 2 Kron. 11:12). Dit woord is in Zacharia 9:16 vertaald met ‘*kroonjuwelen*’. De woorden *onthouden* en *wijden* komen van de oorspronkelijke stam ‘nazar’ van de voorgaande woorden (nazar 05144) = afzonderen; zich wijden; zich toewijden; het leven als nazireeër.

de wet (Gal. 4:4), en Hij volbracht de wet in hogere mate dan de letter van de wet vereiste. Hij volbracht de wet op alle punten waaraan niemand anders voldeed, en het was bij Hem een vrijwillige toewijding in gehoorzaamheid.

Voor het Kind Jezus was *niets* aan de ouders voorgeschreven; dat was anders bij Johannes (vgl. Luc. 1:15 met vs. 35). Christus kwam als de gehoorzame Mens, maar Hij was *uit Zichzelf* gekomen. Hij zei: “*Zie, Ik kom*” (Ps. 40:7). Hij was echter ook *gezonden* door God. Hij heeft Zichzelf ontledigd en Zich vernederd. Zijn gehoorzame, heilige wil vol zelfverloochening was in overeenstemming met de wil van God de Vader. Zijn vermaking was Gods wil te doen in een wereld die zich daartegen verzette. Hij heeft dan ook gehoorzaamheid geleerd uit wat Hij *geleden* heeft. Niet dat Hij moest *leren* te gehoorzamen, maar Hij heeft geproefd wat de gehoorzaamheid was op het terrein waar alles in tegenspraak met God was.

Wij kunnen dit nazireeërschap van de Heer Jezus niet overdenken zonder aanbidding en bewondering. Wat een absolute afzondering te midden van het kwaad! Hij stond op grote afstand van alles wat de wereld najaagt en prijst. Bij Hem was het zoeken van Zichzelf totaal afwezig, elk verlangen om Zichzelf te behagen was Hem vreemd. Wat een volkomen reinheid, terwijl Hij voortdurend in aanraking kwam met onreine mensen! Wat een waarheid zit er in de woorden: “*U bent van beneden, Ik ben van boven; u bent van deze wereld, Ik ben niet van deze wereld*” (Joh. 8:23).

Als de ware Nazireeër droeg Hij dit karakter niet slechts tijdelijk, zoals Numeri 6 het voorstelt, maar gedurende Zijn hele leven. Hij was zonder gebreken, terwijl de nazireeërs waarover wij gesproken hebben – die vanaf hun geboorte waren gewijd voor hun hele leven – in meerdere of mindere mate hebben gefaald. Meer nog: Zijn dood was de allerhoogste uitdrukking van Zijn gehoorzaamheid, evenals van Zijn afzondering van de wereld. Daarom kon Hij Zijn nazireeërschap voortzetten aan de overzijde van dood en graf, tot in de *hemel*.

Hij heeft ook op bijzondere wijze Zijn plaats als de hemelse Nazireeër ten opzichte van Zijn aardse volk ingenomen, toen Hij zei: “*Ik zeg u echter, dat Ik van nu aan geenszins zal drinken van deze vrucht van de wijnstok tot op die dag wanneer Ik die met u nieuw zal drinken in het koninkrijk van mijn Vader*” (Matt. 26:29). Het einde van dit nazireeërschap zal voor Hem komen in de vreugde van dit toekomstige koninkrijk, dat bij Zijn wederkomst zal worden opgericht. Het ware overblijfsel van Israël, voorgesteld door de discipelen, zal dan bijeengebracht worden. Zij zullen Hem erkennen als Degene die zij doorstoken hebben. Zij zullen hun zonden belijden, vóórdat zij zich kunnen verheugen met de Messias, hun Verlosser, die dan in heerlijkheid zal worden geopend (Zach. 12:10-13:2; Jes. 53).

Maar Christus heeft deze plaats ook ingenomen voor de Gemeente, het *hemelse* volk van God: “*En Ik heilig Mijzelf voor hen*” (Joh. 17:19). Deze heiliging van de Mens Christus Jezus, die nu is opgestaan en gezeten is aan Gods rechterhand, wordt ook elders beschreven. Hij is “*heilig, onschuldig, onbesmet, gescheiden van de zondaars en hoger dan de hemelen geworden*” (Hebr. 7:26). Hij treedt daar tussenbeide voor de Zijnen. Hij brengt ons in de positie waarin *Hijzelf* op aarde heeft verkeerd. Hij heeft ons door Zijn dood ontrukkt aan de tegenwoordige boze eeuw (Rom. 6:4; Gal. 1:4). Zijn nazireeërschap wordt in ons voortgezet, maar het vindt zijn oorsprong en kracht alleen in de hemelse afzondering van onze Heer: “*...opdat ook zij geheiligd zijn door de waarheid*” (Joh. 17:19).

Het ‘christelijke’ nazireeërschap

Dit nazireeërschap is dus niet vrijwillig in de zin van Numeri 6. Het is ook niet tijdelijk, en het zit ook niet in de uiterlijke kenmerken. Het christelijke nazireeërschap wordt niet geschonken los van de persoonlijke aanneming als kind van God. Dit is anders dan bij de drie nazireeërs door geboorte, die in de Schrift worden genoemd. Het is zoals bij de volmaakte mensheid van Christus: de afzondering is *eigen* aan de nieuwe mens, die geboren is uit de Geest en die leeft door de Geest van de verzen Heer: “*Want en Hij die heiligt en zij die geheiligd worden, zijn allen uit een*” (Hebr. 2:11). “*Zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld*” (1 Joh. 4:17).

Wanneer wij opnieuw geboren zijn, moeten wij wandelen door de Geest (Gal. 5:16), wandelen in nieuwheid van leven (Rom. 6:4). Wij hebben nieuwe motieven, wensen en bedoelingen. De kracht van het nazireeërschap vloeit voort uit het bewustzijn van onze éénmaking met Christus: “*Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen als Hij gewandeld heeft*” (1 Joh. 2:6). Het een gaat niet zonder het ander. Deze wandel door het geloof vindt plaats in een wereld, waarvan wij de vreugde en de verlangens (haar ‘wijn’) niet kunnen delen. Het besef van onze eigen zwakheid zal blijken uit onze totale *afhankelijkheid* (het lange haar). Ten slotte moeten we steeds waakzaam zijn om praktisch afgezonderd te blijven van het kwaad (de dood) waarin de hele wereld ligt.

Maar hoe is het met ons? Hoe komt het dat wij zo weinig Christus weerspiegelen. Het zegt iets over het feit dat wij de oude mens openbaren, terwijl alleen het leven van Christus zichtbaar zou moeten zijn. Laten wij van Paulus leren om het normale christelijke leven te verwerklijken, want wij zijn allemaal geroepen tot deze toewijding: “*Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven*” (Gal. 2:20). “*Ik vermaan u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat u uw lichamen stelt tot een levende offerande, heilig, voor*

God welbehagelijk, dat is uw redelijke erediens. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken, opdat u beproeft wat de goede, welbehagelijke en volmaakte wil van God is” (Rom. 12:1-2).

Mochten wij de toewijding van het nazireeërschap beter leren kennen, terwijl wij *“in alles opgroeien tot Hem die het Hoofd is, Christus”* (Ef. 4:15), die uit deze

wereld is overgegaan naar de Vader en die de Zijnen die in de wereld waren, heeft liefgehad tot het einde (Joh. 13:1). Zowel voor Hem, die afgezonderd is in de hemel, als voor de Zijnen die Hij wil afzonderen van de wereld, zal de tijd van het nazireeërschap spoedig ten einde zijn, als het grote gebed zal worden verhoord: *“Vader, wat U Mij hebt gegeven, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, opdat zij mijn heerlijkheid aanschouwen die U Mij hebt gegeven”* (Joh. 17:24).

Oorsprong: Le Messenger Evangélique 1970-1969

Titel: Sur le nazaréat

Oude Sporen 2011

